

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft. (...., ügyintéző: dr. Sóvári Miklós szabadalmi ügyvivő) által képviselt felperes neve(...) felperesnek, a dr. Horváth Jenő ügyvéd (....) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. november 2. napján kelt 3.P.26.165/2007/20. sorszámú ítélete ellen az alperes 21. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a védjegybitorlás kezdőidőpontját 2000. szeptember 6. napján állapítja meg, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy sterilizáló készülékeit „LAJTOS TDS” néven eladásra kínálta, reklámozta és forgalmazta 1998-tól 2009. április 3. napjáig bitorlotta a felperes ... lajstromszámú védjegyét, ezért eltiltotta az alperest a további jogsértéstől. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül szolgáltatson adatot a felperes részére arról, hogy mikor, kinek, milyen értékben értékesített a jogsértő megjelöléssel ellátott termékekből. Az alperes viszontkeresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 717.600 forint perköltséget.

Az ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes a jogosultja az 13-ai elsőbbségű lajstromszámú „LAJTOS TDS” nemzetközi védjegynek, amelynek oltalma a Nizzai Megállapodás szerinti 10. áruosztályba tartozó sebészeti készülékekre és műszerekre, kórházi hulladék kezelésére szolgáló készülékekre és berendezésekre, továbbá a 11. áruosztályba sorolt sterilizáló készülékekre és berendezésekre terjed ki. A védjegy korábbi jogosultja a francia illetőségű ... cég volt, mely gazdasági társaság 2004-ben felszámolásra került, a felperes ezen eljárás során vásárolta meg a védjegyet.

A felperes tudomást szerzett arról, hogy az alperes „LAJTOS TDS” megjelölés alatt a felperesi termékekkel analóg rendeltetésű és ahhoz hasonló külső kialakítású autokláv berendezéseket kínál eladásra a www.....hu cím alatt elérhető honlapján olyan dokumentációval és termékismertetőkkel, amelyek a felperes dokumentációinak szolgai utánezatai, ezért a védjegybitorló magatartás abbahagyására szólította fel az alperest, aki azzal védekezett, hogy a perbeli védjegy használatára engedéllyel rendelkezik.

A felperes ezért keresetében a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 12. és 27. §-ára történő hivatkozással annak megállapítását kérte, hogy az alperes 1998-tól 2009. április 3. napjáig bitorolta a perbeli védjegyet. Kérte meghatározott jogkövetkezmények alkalmazását is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, azt állítva, hogy a perbeli védjegy használatára L. I.-tól, aki az eredeti védjegyjogosult francia cég többségi tulajdonosa volt, engedéllyel rendelkezett. Vitatta a keresetet a Vt. 17. §-ának belenyugvársra vonatkozó rendelkezése alapján is előadva, hogy a felperes 2002. augusztusában tudomást szerzett a L. készülék lengyelországi forgalmazásáról, azonban a védjegyoltalomból fakadó jogát az alperessel szemben a keresetlevél benyújtásáig nem érvényesítette.

Viszontkeresetében a Ptk. 75. §-ának (2) és 78. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással 10.000 euró nem vagyoni kár megtérítésére kérte a felperest kötelezni. Előadta, hogy a felperes 2007. januárjában olyan, az üzleti jóhírnevét sértő leveleket intézett az alperes három legfontosabb - lengyel, török és magyar - üzleti partneréhez, melyekben az alperes által részükre szállított termékek forgalmazása esetére különböző eljárásokat helyezett kilátásba. Ezzel számára kárt okozott, melynek mértékét a viszontkeresetben érvényesített „jelképes összeg”-ben jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a Vt. 12. §-ának (1) bekezdésére, a (2) bekezdés a) pontjára, valamint a (3) bekezdés b) és e) pontjára történő utalással megalapozottnak találta.

Nem fogadta el az alperesnek a belenyugvársal kapcsolatos védekezését. Kifejtette, hogy a Vt. 17. §-ának (1) bekezdése alapján csak érvényes későbbi védjegy használatának öt éven át való eltérése zárja ki a felperes igényérvényesítésének jogát, de az alperes a perben sérelmezett „LAJTOS” megjelölésre nem kért és nem is kapott védjegyoltalmat, így e szabály az adott esetben nem alkalmazható.

Nem látta megállapíthatónak azt sem, hogy az alperes az engedély folytán jogszerűen alkalmazta a perbeli védjeggyel azonos „LAJTOS TDS” megjelölést. Arra a megállapításra jutott, hogy az alperes által becsatolt, Lajtós Imrétől származó 1998. május 6-i nyilatkozat védjegyhasználati engedélynek tekinthető, amely a perbeli védjegy korábbi jogosultjának és az alperesnek a jogviszonyát határozta

meg. Egyetértett azonban a felperessel abban, hogy a Vt. 47. §-ának (3) bekezdése szerint a felperes - aki a korábbi védjegyjogosult cég felszámolása során ellenérték fejében vásárolta meg a védjegyet - ellenkező adat hiányában jóhiszemű ellenérték fejében szerző harmadik személynek tekintendő, így vele szemben az alperes csak akkor hivatkozhat a védjegyhasználati engedélyre, ha az a védjegylajstromba bejegyzésre került. Mivel ez nem történt meg, ezért az alperes L. I. jogokat engedélyező nyilatkozatára a védjegybitorlási perben a felperessel szemben alappal nem hivatkozhat. Használati engedély hiányában pedig megállapította, hogy az alperes a Vt. 12. §-ának (2) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó Vt. 12. § (3) bekezdés b) és c) pontjaiba ütköző magatartásaival a Vt. 27. §-ának (1) bekezdése szerinti védjegybitorlást valósított meg, ezért alkalmazta vele szemben a keresetben kért, a Vt. 27. §-ának (1) bekezdés a), b) és c) pontjában foglalt jogkövetkezményeket.

A viszontkeresetet az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak. Megállapította a Ptk. 75. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint 78. §-ának (1) bekezdésére utalással, hogy a felperes által az alperes két külföldi és egy hazai üzleti partneréhez intézett levelek tartalma nem volt alkalmas arra, hogy csorbítsák az alperes üzleti jóhírnevét, ezért a felperesi magatartás jogellenessége hiányában az alperes nem vagyoni kárigényét alaptalannak találta. Hangsúlyozta, hogy az alperesnek csak előadása volt arra nézve, hogy kára keletkezett, ezt azonban semmivel sem bizonyította. Ugyancsak nem igazolta az állított kára és a felperes levelei közötti ok-okozati összefüggést sem.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, továbbá a viszontkeresetnek történő helyt adást indítványozta. Másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérte, és a tényállás kiegészítése érdekében az elsőfokú bíróság utasítását további bizonyítási eljárás lefolytatására.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, ebből eredően téves volt az ebből levont anyagi jogi és eljárásjogi következtetése is. Megalapozatlanul állapította meg, hogy a védjegyet jogosulatlanul használta, mivel bizonyította az elsőfokú eljárás során, hogy arra jogot szerzett. Ezzel szemben bizonyítás nélkül fogadta el azt az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a felszámolási eljárás során megvásárolta a védjegyjogosult céget. Utalt ekörben a Vt. 19. §-ának (2) bekezdésére is előadva, hogy nem került tisztázásra az sem, hogy a felperes a felszámolt korábbi cég magyarországi védjegyét is megszerezte. Hangsúlyozta, hogy a felperes Magyarországon nem használta és jelenleg sem használja a „LAJTOS TDS” megnevezést, helyette minden termékén E. T jelölés szerepel. Sérelmezte továbbá, hogy a védjegy megújításáról a felperes nem értesítette őt.

Tévesnek és megalapozatlannak találta az elsőfokú bíróság ítéletének a viszontkeresettel érvényesített kártérítési igény elutasítására vonatkozó részét is. Állítása szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul vonta le az alperes által becsatolt

levelek tartalmából azt a ténybeli következtetését, melyet a viszontkereset elutasítása alátámasztására megállapított.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, a bitorlás kezdőidőpontjának esetleges módosításával.

A fellebbezés kis részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéssel a másodfokú bíróság egyetért.

Szükséges azonban kiegészíteni az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal, hogy a másodfokú bíróság felhívására becsatolt hiteles lajstromkivonat szerint a felperes 6. napjától jogosultja a perbeli lajstromszámú védjegynek. Ezért a bitorlás kezdő időpontja tekintetében a rendelkező részt pontosítani kellett, mivel a felperes a jogosultságát megelőző időre alappal nem sérelmezheti a jogelődje által engedélyezett használatot.

Rámutat a másodfokú bíróság, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta, hogy a védjegyhasználati magatartásokat megvalósította, mindössze a jogosulttól származó engedélyre, illetve a belenyugvás szabályaira hivatkozott, és több, egymásnak ellentmondó nyilatkozata volt a per során arra nézve, hogy mikor hagyott fel az egyébként nem vitatott használattal.

Helyes álláspontot foglalt el az elsőfokú bíróság, amikor megállapította, hogy L. I. nyilatkozata védjegyhasználati engedélynek minősül. Mivel azonban a használati jog nem került bejegyzésre a lajstromba, ezért a Vt. 47. §-ának (3) bekezdése folytán arra az alperes a jóhiszeműen, ellenérték fejében jogot szerző felperessel szemben nem hivatkozhat. Ennek alapján a Vt. 12. §-ának (1) bekezdésének objektív szabálya szerinti bitorlás a felperes jogszerzését követően attól függetlenül megállapítható, hogy az alperes a korábbi jogosulttól származó védjegyhasználati engedély alapján végezte a Vt. 12. §-ának (3) bekezdés b) pontjában írt tevékenységeket.

Nem volt alapos a belenyugvás szabályaira történő fellebbezési hivatkozás. Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a Vt. 17. § -ának (1) bekezdése szerint a védjegyjogosult akkor nem léphet fel a későbbi védjegynek az országban történő használata ellen, ha öt éven át megszakítás nélkül tűrte e későbbi védjegynek az országban történő használatát, noha tudomása volt e használatról. A perbeli esetben azonban az alperes nem rendelkezett védjeggyel, ezért a Vt. ezen szabálya rá még analógia útján sem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a bitorlás záró időpontját is 2009. április 3-ában, tekintettel arra, hogy a felperes által 18/F/I. sorszám alatt csatolt irat szerint az alperes internetes honlapján ezen a napon még elérhető volt a L.1000 készülék ismertető filmje, vagyis azt az alperes eladásra kínálta és reklámozta,

megvalósítva ezzel a Vt. 12. §-ának (3) bekezdés b) pontjában foglalt használati cselekményeket.

Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletnek a viszontkereset kapcsán kifejtett álláspontját is. Helyesen állapította meg, hogy a Ptk. 78. §-ának (2) bekezdésében írt feltételek a perbeli esetben nem valósultak meg. A csatolt levelezésből a másodfokú bíróság megítélése szerint sem volt felismerhető az alperes személye, továbbá valótlan tényt sem állított a felperes a levelekben.

Eredménytelenül hivatkozott továbbá fellebbezésében az alperes a Vt. 19. §-ának (2) bekezdésében írt rendelkezésre, előadva, hogy csupán felperesi előadás és nem bizonyított tény, hogy a felperes a felszámolótól történt vétel során a felszámolt korábbi cég magyarországi védjegyét is megszerezte. A felperes védjegyjogosultságát ugyanis a hiteles lajstromkivonat tanúsítja, melynek benyújtása ugyan az elsőfokú eljárás során elmaradt, ezt azonban a másodfokú bíróság észlelte és pótolta. Ez a bizonyítás olyan kis mértékű kiegészítését jelentette, amely nem indokolta az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. §-ának (3) bekezdésére alapított - az alperes által fellebbezésében indítványozott - hatályon kívül helyezését. A csatolt hiteles lajstromkivonat kétséget kizáróan tanúsítja, hogy a perbeli védjegy jogosultja 2000. szeptember 6. napjától a felperes, ezért ezen időpontot követően a védjegyjogosultsága védelmében felléphet függetlenül attól, hogy hogyan, milyen eljárás eredményeképpen szerezte védjegyét.

Az alperes által elismert tény volt az elsőfokú eljárás során, hogy a védjegytalom lejártá előtt a felperes befizette az illetéket, meghosszabbítva ezzel a védjegy oltalmi idejét. Kifogásolta azonban a fellebbezésében is az alperes, hogy a felperes erről őt nem értesítette, továbbá azt is, hogy védjegyét Magyarországon soha nem használta. Mivel azonban a védjegyjogosultnak a védjegytvény szerint nem kötelessége egyik alperes által sérelmezett magatartás tanúsítása sem, ezért ezek elmaradása a terhére nem róható.

A fentiek értelmében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nagyobb részben megalapozottnak találta, ezért azt kis részben - a védjegybitorlás kezdő időpontja tekintetében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

A túlnyomórészt eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére, amely a hiteles lajstromkivonat beszerzésével kapcsolatban felmerült, számlával igazolt 155 CHF-nak a felperes által megjelölt 200 forintos árfolyamon átszámított forint összegéből, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (3) és (5) bekezdése alapján megállapított képviseleti díjból áll.

Budapest, 2010. szeptember 2.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné Dr. Mózsik Tímea s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna
bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági ügyintéző